

Ahmed Gnbay Yıldız

Asi delikanlı

roman

*Tükenmeyen sesim ol,
Bırakma beni sensiz
Yüreğimde sevdamsın,
Sensiz ruhum bedensiz.
Senden ayrı kalmak zor,
Dilersen bu kalbi yor.
Aşk sen, bûlbûlden sor,
Şakıyamaz gülşensiz.*

Mevsim kış, aylardan ocaktı. Londralılar, birkaç gün önce yeni yılı çılgınlar gibi kutlamıştı. Saat henüz on dört kırkı gösteriyordu. Bu saatlerde şehir muhteşem bir manzara arz ediyordu. Hayatta benzerine az rastlanabilecek ve ruha haz veren bir görsellikteydi sokaklar. Hafif hafif esen rüzgârın önünde romantik sivruluşlarla yeryüzüne inen kar taneleri, kenti masalsı bir tabloya dönüştürmüştü. Yeryüzünü beyaz örtüsüyle kaplayan kara rağmen hava ılıktı.

Erkan, sandalyesini pencere kenarına çekip perdeyi aralamış, efsunlu bakışlarıyla kentin büyüğü tablosunu seyretmeye başlamıştı. Tam on iki yıldır doğup büyüdüğü İstanbul'dan, aile bireylerinden ve arkadaşlarından uzakta

yaşamaktaydı. Hasret yıllardır kalbinde kordan bir ateşten farksızdı. İstanbul, dünyanın hiçbir kentiyle kıyaslayamadığı bir seveda şehriydi yüreğinde. Yıllardır, unutamadığı o efsane kentin hasretini demlemektedir kalbinde. Londra'yı garip bir dalgınlığın efkârıyla seyrederken, çocukluk günlerinin İstanbul'u ve kış manzaralarının harika görüntüleri geçiyordu gözlerinin önünden.

Çok hazin bir hayat hikâyesi vardı Erkan'ın. Henüz yirmi sekizindeydi. Çocukluğundan bugüne, hayatın en acımasız sıkıntılarıyla yüzleşmişti. Hayat, elinde olmayan sebeplerden dolayı, çaresi güç bulunur, korkunç bir yalnızlığa sürüklemişti. Sıkıntılarını adam gibi paylaşacağı ne bir gönül dostu vardı dünyasında ne de candan bir arkadaşı. Monoton bir hayatı vardı ve hatıralarının sindiği sokaktan ve sevdiklerinden uzaklardaydı yıllardır. Amcası hariç bütün akrabaları, anne babası, kardeşleri reddetmişlerdi onu. Aile arasında ismi Asi Delikanlı olarak kalmıştı. Kanından canından olan insanlar onu reddetmiş olsalar da yıllardan beri yüreğinde onlara karşı gizemli bir hasret büyüyordu. Kalbinde her gün biraz daha amansızlaşıp korlaşan hasret, acımasızca dağlıyordu sinisini. Doğduğu sokağı ve çocukluk arkadaşlarını çok ama çok özlemişti. Lapa lapa yağan karı seyrederken, hasret apayrı bir rüya âlemine çekmişti onu.

Londra'da burslu olarak yüksek lisans yapıyordu. Uzak doğu dövüşlerinde uluslararası madalyaları olan bir sporcuydu aynı zamanda. Hayatında her şey yolundaydı ama hasret, aşılmayan sarp dağlar gibi büyümüşü yüreğinde. Neyse ki artık vatanına kavuşmasına sayılı günler kalmıştı.

Bugün ders yoktu. Tam kendini ölümcül bir dalgınlığın kollarına bıraktığı anda, kapı zili bir ürpertiyle toparlan-

masına sebep oldu. Önce tedirgin bir soluklanışla kendine gelmeye çalıştı. Sonra gözlerini sokak manzarasından çekti. Yüreğinin sitem dokuduğu anlarda kapı zili darmadağın etmişti zihnini. Afallamıştı genç adam. İçsel bir sesin sorgulaması vardı o an zihninde:

“Hayal mi görmeye başladım ben, duyduğum zil de neyin nesı?” dedi kapıyı açmaya giderken. Haksız da değildi. Zile kapıcıdan başkası dokunmamıştı şimdiye kadar. Saatine baktı. Akşam olmasına henüz vardı. Akşamları kapıcı uğrardı fakat çöp alma zamanı değildi. Zil tekrar çalınca kulaklarına dökülen sesin hayal olmadığını anladı. Yerinden kalkarken şaşkınlığını mırıldanmaktaydı dudakları:

“Yıllar var ki rüzgârdan başkası çalmamıştı bu kapıyı!”

Yerinden hızla kalkıp kapıya yöneldi. Gözetleme deliğinden bakarken merak içindeydi. Elinde küçük bir paketle bekleyen genç adamı görünce merakı daha da arttı. Kapıyı usulca araladı. Zile dokunan adamla göze geldiklerinde heyecanını yitirmedi. Genç adama İngilizce mırıldandı:

“Buyurun?”

Adam Erkan’dan gözlerini çekmeden, güçlükle telaffuz ettiği ismiyle karşılık verdi:

“Erkan Ulusoy ile mi görüşüyorum?”

“Evet,” cevabını alınca hayret ifadesine bürünmüştü yüzü.

“Kimliğinizi rica etsem.”

Elinde küçük bir paketle bekleyen adam kargo elemanıydı. Erkan imza atıp paketi teslim alırken koyu bir merak

içindeydi. Kargocu paketi uzatır uzatmaz, “İyi günler,” diyerek sessiz bir gölge gibi merdivenlere doğru yürüyüp gitti. Erkan’ın onu kaygılı bakışlarla uğurlaması görmeye değermi. Kendisine bilgi verilmeden gelen pakete hiçbir anlam veremeyişinin yansımaları vardı beden dilinde. Kapıyı usulca kapatıp az önceki yerine oturdu. Gözlerini yeniden kentin büyüğü manzarasına kilitlediğinde yorgun, duyarsız bir haldeydi. Garip bir seyir tutturmuştu uzaklara doğru. Sonra aklı başına geldi. Bu defa keskin ışık patlamaları oldu gözlerinde. Tuttukça ağırlaşan paketin farkına sonradan varmıştı. Paketi açmaya yöneldiğinde bakışları bulutlu ve donuktu. Gözlerini manzaradan çekince koyu, zifiri karanlık gecelerin kâbusuna benzer bir kasvetin sarmalında kalmıştı duyguları. Pakete puslu ışıklar yansıtan gözleriyle baktığında derin ve yürek ferahlatan bir soluk aldı. Gönderenin kim olduğunu görünce hüznü bakışlar yerini sevinç ifadesine bıraktı: “Haşim Ulusoy, Antalya.”

Daha dün amcasıyla telefonda konuşmuştu ama bir şey göndereceğinden bahsetmemişti hiç. Dizlerinin üzerine bıraktığı pakete bakıp yeniden derin düşüncelere dalıp gitti. Açmadan önce telefonuna sarıldı. Tam amcasını arayacakken sitem dolu bakışları yeniden Londra’nın karlar altında kalan eşsiz manzarasına takıldı. İstıraplı bir hali vardı. Ahenkle yağın yeryüzüne düşüşünü izlerken nedense elinde bekleyen pakete bir müddet daha kayıtsız kaldı. Amcası kendisine haber vermeden ne göndermiş olabilir? Paketi fiskos sehpasının üzerine bırakırken endişeliydi. Paketi açıp açmama konusunda tereddüt ediyordu. Bu bir tuzak olabilir miydi? Parmakları titremeye başlamıştı. Sonunda paketi açmayı başardı. Kuşukları asılsız çıkmıştı. İçindeki gördüğünde hayatının en heyecanlı

anlarından birini yaşıadı. Bu bir kitaptı. Kitabın kapağını incelerken gözleri şedit ışıklar yaymaya başlamıştı. Önce yazarın adını okudu. Sonra da kitabın: *ASİ DELİKANLI*. Kitabın adı buydu. Yazarının adını gördüğünde gözlerindeki ışıklarda hayret sağanakları vardı. “Şimal Kutluay” ismini mırıldanırken yüz hatlarında koyulaşan hüznün ıstırabı hayret vericiydi. Sanki kitabın kapağında yazan “Asi Delikanlı” kendi değilmiş gibi bir görüntü sergiliyordu. Düşünceleri yazarın adında takılı kaldı.

Hayatının en sınırsız heyecanını yaşamaya başlamıştı. Parmaklarının arasındaki kitabın sayfasını bile aralayamamıştı henüz. Hazin ve inadına buruk bir tebessüm oluşmuştu kasılan dudaklarında. Daha kitabın içeriğinden habersizken bile duyguları tavan yapmıştı. Kirpiklerine asılan ve şebnemsi parıltılar yayan gözyaşları buharlaştıkça efkârı kat kat artmıştı. “Asi Delikanlı” diye mırıldanıyor, hemen peşine yazarının adını ekleyip “Şimal Kutluay...” diye mırıldanıyordu. Acı yutkunuşların eşliğindeki hıçkırıklarını ötelemeye çabalasa da ağlamaklıydı. Hasret yüklü bir yüreği vardı. Memleketi düşmüştü yine buğulu bakışların ufkuna.

Londra’yı beyaza bürüyen tablo çoktan silinip gitmiş, manzaranın yerini yıllardır yüreğinde dem tutan İstanbul ve Ahievran Sokağı almıştı. Efkarlı bakışlarında şu an, doğup büyüdüğü o muhteşem şehrin Ahievran Sokağı ve çocukluk arkadaşları vardı. Islak bakışları tekrar parmaklarının arasında titreşen kitabın kapağındaki yazılardaydı: *Asi Delikanlı*. O, kendinden başkası olamazdı. İstirapla dolu bakışlarını sol bileğinin üzerine perçinleyip bir müddet öylece kaldı. Kitabı dizlerinin üzerine bırakıp gömleğinin sol kolunu bir miktar daha kıvırdı. Yıllardır

bileğinden hiç çıkarmadığı künyenin üzerine kilitledi nemli bakışlarını.

Ailesinin Erkan'ı reddettiği haberini alınca Akdeniz Üniversitesinde tıp profesörü olan amcası hemen Antalya'dan yola çıkmış, soluğu İstanbul'da almıştı. Erkan'ı çok seviyordu. İstanbul'a gelir gelmez onu kanatlarının altına alma düşüncesindeydi. O yıllarda henüz lise ikinci sınıfa giden, on altısında bir gençti Erkan. Onu, hatıralarının sindiği o muhteşem diyardan ve arkadaşlarından koparıp başka bir şehre götürmüştü amcası.

Maziye düşünürken gam yüklü ve dünyayı sırtında taşıyan bir hali vardı. Arkadaşlarıyla vedalaşırken, amcası kısa bir zaman vermişti ona. Tam ön üç yıl önceydi. Ahievran Sokağı'nda yaşayan, karşıt fikirler yüzünden birbirini sevmeyen insanların hayata karşı duruşları çocuklarına da yansıyorca mahallede sular durulmaz olmuştu. Can dostu bildiği beş arkadaşı uğurlamıştı Erkan'ı Antalya'ya: Ali, Okan, Şimal, Beste ve Gülnihal. İki erkek ve üç kız arkadaşıyla vedalaşması hayatının silinmeyen sahnelerini resmetmişti hafızasına. Hiçbirini de unutmamıştı Erkan. Ancak daha sonra arkadaşları arasında adı “vefasız” olarak anılmıştı. Bu Erkan'ın suçu değildi aslında. Kendisini kanatları altına almayı görev kabul eden büyükler öyle karar almışlardı. Onlara göre Erkan, sevdasını yüreğinde götürdüğü şehre uzun bir zaman dönemeycek ve arkadaşlarıyla hiçbir şekilde irtibat halinde olamayacaktı. Tahsilini tamamlayana kadar da bu böyle devam edecekti. Amcasının kararıydı bu. Ona yön verme düşüncesinde olan büyüklerle göre Erkan arkadaşlarıyla haberleşirse istikbalini yitiren ve huzuru ebediyen göz ardı eden biri olacaktı.

Gözlerinin kilitlenip kaldığı bileğindeki künyenin sahibi, aynı zamanda şu an dizlerinin üzerinde duran kitabın yazarıydı: Şimal Kutluay! “Bunu kolundan hiç çıkarma,” diyerek hediye etmişti ona. On iki yıldır hiç konuşmamışlardı, birbirlerinden habersizlerdi.

Amcası öyle söylemişti Erkan’a: “Benimle birlikte yaşamayı kabul ediyorsan vedalaştığın bu şehre müsaadem olmadıkça bir daha dönüp bakmayacaksın ve hiçbir arkadaşınla irtibatın olmayacak, söz mü?” “Söz,” demişti Erkan ve verdiği sözde duracağına dair yemin etmişti. Amcası telefonunu elinden almış, bir müddet telefonu bile olmamıştı.

Karmaşık düşünceler içindeydi şimdi. Gözlerini künyenin üzerinden hüznle çekip dizlerinin üzerinde duran kitaba yeniden bakmıştı. Koyu bir merak içindeydi. Kitabın kapağını açıp içine bakmak istese de bir müddet daha bunu yapamadı. Yeniden gümüş künyeye kilitledi gözlerini. Şimal’in veda hediyesiydi. İçli, ciğerlerini tutuşturan, derin, hararetle bir nefes aldı. Hıçkırarak ağlamamak için dişlerini sıktı. Künyenin üzerinde “TÜKENMEYEN SESİM OL” yazısı vardı. Söz verdiği gibi hiç çıkarmamıştı şimdiye kadar. Kimseye sezdirmeden, sessiz sedasız, Erkan’ın ceketinin cebine koymuştu ayrılırken. O an cebine bir şey koyulduğunun farkına varmıştı Erkan ancak açığa vurmamıştı. Aklı cebindekindeydi ama amcasıyla olduğundan ne olduğuna bakamamıştı. İstanbul’dan uzaklaşıp bir petrol ofisinde yakıt almak ve ihtiyaçlarını gidermek için durduklarında hemen amcasından uzaklaşıp Şimal’in cebine koyduğu paketi açmıştı. Kâğıda sarılı gümüş künyeyi gördüğünde şaşırıp kalmıştı. Künyenin sarılı olduğu kâğıdı tam atmak üzereyken üzerinde bir

şeyler yazılı olduğunu fark edip atmamıştı. Merakı daha da koyulaşınca yazılanları okumaya başlamıştı.

Sen benim gönül dünyamın kahramanıydın. Ne olur cebine koyduğum o künyeyi kolundan hiç çıkarma ve sana “Kahramanımsın,” diyen arkadaşını unutma. Adını “asi delikanlı” koydular, aldırma. Ahievran Sokağı ve arkadaşların seni hiç unutmayacaklar, sen de sakın onları unutma. Allah’a emanet ol.

İçli, derin ve alev topu gibi bir nefes indirmişti o anda ciğerlerine. Lisede aynı sınıfta okuduğu ve esen yelden bile korumaya çalıştığı Şimal, amcasının en yakın arkadaşı Bilal Kutluay’ın kızıydı. Aralarında kardeşçe bir yakınlık vardı. Aynı okulda okumaları ve aile dostu olmalarından kaynaklanan arkadaşlıkları saf, duru ve temizdi. Kâğıdı cebine koyup gümüş künyeyi ıslak bakışlarıyla incelerken acı yutkunuşlar kör düğümler atmıştı Erkan’ın boğazına. Önce künyenin üzerindeki yazıyı okumuştı: “Tükenmeyen sesim ol!”

Gözlerinin önüne yeniden vedalaşma sahnesi geldi. Efkâr tüten gözlerinde o beş arkadaşının simaları birer birer şekillendi. Şimal’in yaklaşıp künyeyi cebine indirdiği anlar tarifsiz bir şekilde duygulandırmıştı Erkan’ı. Sonra aklı tekrar dizlerinin üzerindeki kitaba kaydı. Gayriihtiyari bir hareketle elini kitaba uzattı. Bir künyeye, bir kitabın kapağındaki yazılara bakıyordu. Kendisini unutmayan birinin olması duygulandırmıştı Erkan’ı. Ya diğer arkadaşları?

Artık yirmi sekizinde, gören gözlerin haset ve imrenmeyle baktığı yağız bir delikanlıydı. Şu an yüreğinde demlediği anılar bunca yıllık hayatının en kayda değer anılarıydı.

Kitaba verilen isim onu aşırı duygulandırmıştı. “ASİ DELİKANLI,” diye mırıldandı. Yağmurdan sonra güneş ışınları toprağa dokunduğunda, gökyüzüne ağan buharları andırıyordu gözlerinden yansıyan ışıklar. Haddinden fazla hassaslaşmıştı. Erkan’ın duygusallığını daha çok kitap adının hemen altına yazılmış olan aforizma artırmıştı. Kirpiklerine asılan şebnemler tespih tanelerine dönüştü.

Kanatlarım olsaydı sana doğru uçardım.

Hayallerim bile anlamsızlaştı sen gideli, nerelerdesin?

Titreyen parmaklarıyla arka kapağını çevirdi. Orada da bir dörtlük dikkatini çekti:

Sensizliği doya doya yaşattın,

Kederleri duya duya yaşattın,

Hasretine katlanmadı bu yürek,

Vuslat derken çileleri kuşattın...

Arka kapaktaki dörtlüğü okurken dişlerini sıkıp hıç-kırmamak için kitabın ön yüzünü çevirdi. Buğulu gözlerini yazar adına kilitleyip bir müddet öyle kaldı. “Şimal Kutluay,” diye fısıldıyordu dudakları. Merakı asıl kitabın kapağını aralayıp ilk sayfasına baktığında zirveye ulaştı. Yazarın biyografisinin üstündeki siyah beyaz resme kilitlendi gözleri. Şimal’i görmeyeli yıllar olmuştu. “Dile kolay,” diye söylendi resme bakarken. Şimal’in on iki yıl sonra nasıl bir yüze sahip olduğuna bakarken efkârı çoğalmıştı:

“Yıllar insanı nasıl da değiştiriyor?” diye yükseldi sesi. “Bu resmi görmeden önce karşıma çıksa tanıyamazdım!” dedi içinden. Şimal’deki asıl büyük değişim kendisini daha çok şaşırtmıştı. “Tesettür sana çok yakışmış,” demeden edemedi.

Kitabı incelerken kendi kendine konuşmaya başladı. Duygusallığı her an katlanarak artıyordu. Bir şeyi daha merak etti. Gözlerini Şimal'in biyografisine kilitledi: "Cerrahpaşa Tıp Fakültesinden mezun oldu. Özel bir hastanede genel cerrah olarak görev yapmakta." Bu bilgi Erkan'ı çok mutlu etmişti ancak hüznünü azaltmaya gücü yetmemişti.

Londra farklıydı bu gece. Erkan'ın sağanaklı gözleri zaman zaman şehrin ihtişamını seyre dalıyor, daha sonra buğulu ışıklarla kitabın sayfalarına dalıyordu. Gözleri satırların üzerinde gezinirken kalbi derin bir heyecanla atıyordu.